

КИЇВСЬКИЙ СТОЛИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОРИСА ГРІНЧЕНКА

Факультет журналістики

Кафедра міжнародної журналістики

КВАЛІФІКАЦІЙНА БАКАЛАВРСЬКА РОБОТА

на тему:

Серія фоторепортажів «Хроніка українських міст під час війни» на платформі «Інстаграм»

Здобувача IV курсу
групи МЖБ-2-22-4.0д
ступеня вищої освіти «бакалавр»
галузі знань 06 Журналістика
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми 061.00.05 Міжнародна
журналістика
Ходькова Андрія Олександровича

Використання чужих ідей, результатів і
текстів мають посилання на відповідне
джерело

Науковий керівник:
Багненко Володимир Юрійович
Викладач кафедри міжнародної журналістики

_____ (підпис студента) _____ (ініціали, прізвище)

Кількість балів: _____ Оцінка: ECTS _____

Допускаю до захисту перед ЕК

Голова комісії

_____ В.І. Терещук
завідувач кафедри
міжнародної журналістики

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

Члени комісії

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

_____ (підпис) _____ (ініціали, прізвище)

ЗМІСТ

ВСТУП.....	Помилка! Закладку не визначено.
РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ХРОНІКИ УКРАЇНСЬКИХ МІСТ ПІД ЧАС ВІЙНИ	9
РОЗДІЛ 2. СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОЄКТУ ІНСТАГРАМ-МЕДІА «ХРОНІКА УКРАЇНСЬКИХ МІСТ ПІД ЧАС ВІЙНИ».....	13
2.1. Обґрунтування та ідейно-смісловий задум авторського проєкту.....	13
2.2. Структура проєкту.....	14
2.3. Жанри, рубрики та особливості створення контенту в «Інстаграм».....	16
2.4. Зображальний матеріал і особливості оформлення	20
2.5. Авторська ідея та потенціал розвитку проєкту.....	22
2.6. Особливості аудиторії.....	23
РОЗДІЛ 3. ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ	25
ВИСНОВКИ.....	27
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	29
ДОКУМЕНТАЦІЯ.....	31
ДОДАТКИ.....	38
АНОТАЦІЯ	42

ВСТУП

Актуальність вибору теми. Повномасштабне вторгнення змінило не лише лінію фронту, а й спосіб життя мільйонів українців. Війна перестала бути чимось, що відбувається десь «на передовій». Вона зайшла у наші міста, будинки, оселилась у розмовах біля магазину. І саме це повсякденне життя під обстрілами найчастіше втрачається серед потоку переповненої контентом новинної стрічки.

Instagram як платформа для проєкту обраний не випадково. Частка користувачів соцмереж в Україні сягнула 21,6 мільйона, тобто 56,4 відсотка населення[1]. Для частини українців соцмережі стали головним джерелом новин ще до 2025 року. Instagram-це середовище, де фотографія і короткий текст працюють разом, матеріал доходить до реципієнта безпосередньо під час щоденного скролінгу стрічки соціальної мережі. Знімок зі зруйнованого двору в Краматорську людина побачить між сторіс друзів і рекламою, і саме цей контраст змушує зупинитися, замислитись про те, що війна насправді не так далеко.

Окремо варто сказати про вибір жанру. Літературний репортаж дозволяє показати те, що не вміщується у новинну замітку: інтонацію, паузу, деталь, обличчя людини. Це репортажна журналістика, яка повертає читачеві відчуття, що за статистикою стоять живі люди з іменами та історіями. І на неї є запит. За даними Digital News Report 2025 від Reuters Institute, 40 відсотків людей у світі часто уникають новин[2]. Серед причин люди називають негативний вплив на настрій, відчуття перевантаження та надлишок матеріалів про конфлікти. На тлі цієї втоми репортаж дає інший спосіб висвітлювати війну: не через клікбейтні новинні заголовки, а через людиноцентричний, документальний репортаж.

Рубрика «Життя українського сходу» працює саме з цим. Слов'янськ, Краматорськ і Дружківка здебільшого асоціюється із систематичними обстрілами та прифронтовим регіоном Донеччини. На правду частково це судження вірне, ЗМІ документують обстріли, емоції, жертви. Такі новини

збирають перегляди та привертають увагу. Однак в той же час міста адаптуються до нової реальності, працюють магазини, кав'ярні, відділення нової пошти та ресторани. Саме ці атрибути цивільного життя допомагають місцевим на кілька хвилин згадати відчуття мирного життя. Розповідати про життя цих міст зсередини, через побут і людей, означає протистояти двом полярним уявленням водночас: уявленню, ніби ці міста вже спорожніли й не варті уваги, і уявленню, ніби там не лишилося нічого, крім війни.

Друга рубрика, «Хроніка київських обстрілів» ведеться англійською і документує наслідки російських ударів по столиці у 2025 та 2026 роках для іноземної аудиторії. Тут є своя складність. Найвищий рівень уникання новин Reuters Institute фіксує у країнах на кшталт Болгарії, Туреччини, Хорватії та Греції, де понад 60 відсотків опитаних кажуть, що часто або іноді уникають новин[3]. Іноземний читач швидко звикає до повідомлень про чергову атаку і перестає на них реагувати. Фоторепортаж із конкретною датою та містом має показати читачу, що наша війна досі триває і дає матеріалу шанс потрапити у стрічку людини, що знаходиться у власній “інформаційній бульбашці” з якої зникли згадки війни у центрі Європи.

Тема актуальна одразу у кількох площинах. Вона про документування війни, як історичної хроніки, що має на меті задокументувати російську агресію та привернути увагу до прифронтових міст, які надто легко зникають із перших шпальт. Також вона про роботу з іноземною аудиторією тоді, коли інтерес світу до України поступово згасає, а потреба бути почутими нікуди не зникає. Варто додати ще один контекст: за даними Інституту масової інформації, психологічне виснаження три роки поспіль входить у трійку головних викликів для української медіаспільноти, і у 2025 році про нього говорили 76 відсотків опитаних журналістів[4]. На цьому тлі проєкт із виразним людським фокусом це ще й спроба зберегти сенс самої роботи фоторепортера.

Мета та завдання кваліфікаційної бакалаврської роботи. Метою цієї кваліфікаційної бакалаврської роботи є створення журналістського проєкту на

платформі Instagram, присвяченого життю українських міст під час війни, який поєднує літературний репортаж і фоторепортаж, щоб показати повсякденний вимір війни і донести його до української та іноземної аудиторії.

Проект виходить з того, що війну можна документувати не лише цифрами втрат і зведеннями, а й через історії людей, які продовжують жити у містах під обстрілами. Робота має показати, що соціальна мережа здатна бути повноцінним середовищем для серйозної документальної журналістики, а не лише майданчиком для швидкого розважального контенту. Формат репортажу в Instagram може працювати на збереження пам'яті про цей період.

Для досягнення мети поставлено такі дослідницькі та практичні завдання:

- Вивчити, як українські та закордонні медіа висвітлюють життя цивільних під час війни.
- Дослідити особливості жанру літературного репортажу та його можливості для висвітлення війни.
- Проаналізувати, як працює документальна фотографія у соціальних мережах і за якими принципами будується фоторепортаж в Instagram.
- Зібрати матеріал у Слов'янську, Краматорську й Дружківці: відзняти фоторепортажі та написати літературні репортажі про повсякденне життя цих міст.
- Підготувати англomовну рубрику «Хроніка київських обстрілів» із фоторепортажами про наслідки ударів по столиці у 2025-2026 роках.
- Розробити концепцію сторінки: візуальний стиль, структуру рубрик, принципи подачі тексту й фото.
- Опрацювати етичний бік роботи з людьми, які пережили обстріли, і з фотографіями наслідків ударів.
- Створити й наповнити сторінку в Instagram, опублікувати матеріали обох рубрик.

- Розробити стратегію просування проєкту окремо для української та для іноземної аудиторії.
- Оцінити результат за відгуками й охопленнями та сформулювати рекомендації щодо подальшого розвитку сторінки.

Об'єкт та предмет дослідження. Об'єктом дослідження є соціальна мережа Instagram як сучасна платформа для поширення медіаконтенту, зокрема її роль, функції та потенціал для документальної журналістики в умовах війни. У цьому контексті сторінка в соцмережі розглядається як простір для документальних репортажів з прифронтових міст та хроніки воєнних злочинів росіян у Києві. Дослідження зосереджується на тому, як змінюється функція соцмереж під час війни, які виклики постають перед журналістом, що документує життя прифронтових міст і наслідки обстрілів, а також на потенціалі літературного репортажу та фоторепортажу як інструментів збереження пам'яті й залучення української та іноземної аудиторії.

Предметом дослідження є зміст, формат і читацьке сприйняття авторського журналістського проєкту про життя українських міст під час війни, створеного на платформі Instagram у жанрах літературного репортажу та фоторепортажу.

У роботі над бакалаврською роботою були використані такі методи дослідження:

- Аналіз наукових та інтернет-джерел щодо ролі соціальних мереж у військовій журналістиці, документування війни та викликів, з якими стикається преса під час повномасштабного вторгнення.
- Аналіз жанру літературного репортажу та його можливостей для розповіді про повсякденне життя людей в умовах війни.
- Порівняльний аналіз українських та міжнародних медіапроєктів, що висвітлюють життя цивільних під час війни.

- Опитування читачів та підписників через соцмережі щодо сприйняття документального контенту про війну: які формати, тексти й фотографії викликають найсильнішу реакцію, а що сприймається як надмірне або відсторонене.
- Аналіз візуального оформлення фоторепортажів у соцмережах, зокрема композиції, добору кадрів і подачі серій знімків у стрічці Instagram.
- Аналіз особливостей роботи з англомовною аудиторією та специфіки висвітлення обстрілів столиці для іноземних читачів.
- Проектний метод, що включає розробку концепції сторінки та її візуально-змістовну реалізацію.
- Розробка та оцінка стратегії просування проекту й аналіз цільової аудиторії окремо для української та іноземної аудиторії.

Структура проекту. Проект реалізовано на платформі Instagram з двома постійними рубриками та допоміжними навігаційними елементами. Структура сторінки адаптована як для постійних підписників, так і для нових читачів. зануритися у суть проекту можна з будь-якого матеріалу без додаткового контексту. Структура проекту складається з:

1. Рубрика «Життя українського сходу»-серія літературних репортажів і фоторепортажів про Слов'янськ, Краматорськ і Дружківку, де кожен матеріал будується навколо однієї людини, місця або щоденної практики, а текст і фотографії працюють у парі.
2. Рубрика «Хроніка київських обстрілів»-англомовна серія фоторепортажів про наслідки російських ударів по столиці у 2025 та 2026 роках, де кожен пост супроводжується текстівкою із датою та місцем скоєного воєнного злочину.
3. Шапка профілю та опис проекту двома мовами, що коротко пояснюють суть сторінки українській та іноземній аудиторії.
4. Обробка фотографій і сітка стрічки, підпорядковані одній меті, щоб документальний контент сприймався цілісно й професійно.

5. Підписи до публікацій створені у єдиному стриманому тоні, з опорою на конкретну деталь і без зайвого пафосу.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ХОЇКИ УКРАЇНСЬКИХ МІСТ ПІД ЧАС ВІЙНИ

Реаліями для українських міст сьогодні є війна. Велика українська енциклопедія подає таке визначення російсько-української війни: збройна агресія Російської Федерації проти суверенітету й територіальної цілісності України. У межах цієї агресії саме міста стали окремою категорією об'єктів, що потребують документування. Слов'янськ, Краматорськ і Дружківка з 2014 року перебувають у безпосередній близькості до бойових дій, а Київ із 2022 року регулярно зазнає масованих ракетних і дронівих ударів. Внаслідок комбінованої атаки на столицю в ніч на 28 серпня 2025 року в Києві пошкоджені 225 житлових будинків, нараховано понад 5400 вибитих вікон, а наступний після обстрілу день, 29 серпня, у Києві та області був оголошений Днем жалоби[5]. Такі події вимагають не лише новинного, а й документального осмислення у лонгїтюдній перспективі.

Для фіксації подібного досвіду я обрав соціальну мережу Instagram як основну платформу проєкту, оскільки вона дозволяє поєднати у межах одного допису візуальне свідчення та текстовий опис. Платформа має низку переваг для журналістської роботи:

1. Створення облікового запису для ведення документального проєкту є значно дешевшим, ніж розміщення матеріалів у традиційних ЗМІ.
2. Платформа дозволяє регулярно та без обмежень поширювати дописи, охоплювати різні теми та залучати нових читачів.
3. На основі активності аудиторії, можна відстежувати просування проєкту та згідно зі статистикою профілю визначати актуальний контент для цільової аудиторії.

4. Контент в Instagram з'являється одразу після публікації, без затримок на модерацію, що дозволяє оперативно реагувати на події.
5. Платформа має розвинену систему персоналізації, яка фіксує дії користувачів і дозволяє запускати рекламні кампанії, орієнтовані на конкретні групи, які з більшою ймовірністю зацікавлені контентом.

Жанрова основа проєкту-фоторепортаж. Фоторепортаж у системі жанрів зображальної журналістики заведено відносити до оперативних подієвих форм. Як правило, він являє собою серію з п'яти-восьми світлин, об'єднаних довкола конкретної події або явища, що сталися у визначеному місці протягом обмеженого проміжку часу. Ключовою ознакою репортажу будь-якого типу залишається його документальна природа й точне відтворення дійсності. У сучасній фотожурналістиці цей жанр виконує переважно дві функції-інформаційну та репрезентативну. Його завдання-донести подію до читача у зрозумілій формі та водночас представити її візуальний образ. Принципово важливим є те, що автор не втручається у перебіг подій і не вдається до постановочних кадрів, обмежуючись фіксацією того, що відбувається насправді[1]. Саме принцип спостереження без втручань у подію робить жанр придатним для документування війни.

Поруч із фоторепортажем у проєкті використовується жанр літературного репортажу. Кшиштоф Конколевський надає цьому жанру таку дефініцію: “літературний репортаж-це добре розказана історія, заснована на фактах. Оповідь про те, що відбувалося насправді, про невігдане, за допомоги художніх засобів”[6]. Ці можливості жанру набувають особливої ваги саме в сучасному медіапросторі, який функціонує на тлі масштабних історичних, політичних і соціальних потрясінь. Невипадково останніми роками помітне зростання кількості літературних репортажів-як у періодиці, так і у книжковому форматі, а також поява спеціалізованих видань, орієнтованих на художню репортажистику.

Для теми мого проекту така тенденція має пряме значення. Саме літературний репортаж здатен привернути увагу читача до важкої теми війни через історії звичайних людей, показавши, як масштабні історичні зрушення переломлюються у щоденному житті. Тому звернення до цього жанру у проекті про життя українських міст під час війни є відповіддю на запит аудиторії, яка дедалі більше потребує осмисленого, а не фрагментарного погляду на події.

Життя міст під час війни: кейси в закордонних та українських медіа, аналіз-порівняння

У контексті міжнародної фотожурналістики показовим є кейс сирійського фотографа Омара Санадікі[7], який документує війну у своїй країні з першого її дня, знімаючи руйнування й повсякденне життя мешканців Хомса, Алеппо та Дамаска. У 2023 році він створив виставку «Echoes of War», у якій поєднав власні сирійські світлини з кадрами, відзнятими в Україні, вибудувавши десять візуальних історій про те, як руйнація й життя співіснують в обох країнах: понівечені квартири, руки, що перебирають уламки в пошуках уцілілих, родини й перехожі, які попри все продовжують жити. Цей проект цінний саме порівняльним підходом. В перспективі така концепція зможе стати в нагоді для мого проекту, порівнявши історії українців із мешканцями близького сходу, що так само потерпають від воєнних дій.

Ще один приклад-палестинський фотожурналіст Сахер Альгорра[8], який документує життя й конфлікт у Секторі Гази. Спершу його зйомка зосереджувалася на повсякденному житті міста, але з ескалацією війни фокус змістився на свідчення про руйнування, стійкість і виживання, аби донести реальність на місцях до глобальної аудиторії. Його роботи публікують The Associated Press, The Guardian, Time та The New York Times, а сам він веде Instagram-акаунт як вітрину власної документальної роботи. Цей кейс підтверджує, що особистий авторський акаунт фотожурналіста у соцмережі

може ставати самостійним майданчиком для поширення задокументованої хроніки, а не лише доповненням до публікацій у великих медіа.

Окремо варто згадати вебпроект «War Is Personal»[9] української фотожурналістки Юлії Кочетової, відзначений World Press Photo. Повсякденний досвід українців, які живуть в умовах війни, залишається важким для розуміння людей поза межами країни. Цей вебпроект поєднує фотожурналістику з документальним стилем особистого щоденника, щоб показати світові життя воєнного часу. У своєму проекті Кочетова поєднує фотографію, текст, поезію та музику, створюючи унікальний медіа продукт. Її підхід у документалістиці опосередковано став ідейним натхненням для моєї рубрики “Життя українського сходу”.

Для англomовної рубрики «Хроніка київських обстрілів» орієнтиром слугують такі медіа, як The Kyiv Independent та UNITED24 Media, що системно висвітлюють війну англійською для іноземної аудиторії. UNITED24 Media формулює свою місію так: «Ми допомагаємо людям побачити, як війна в Україні впливає на кожну людину у світі», і має понад 900 тисяч підписників в Instagram. The Kyiv Independent, своєю чергою, веде англomовний «інстаграм-акаунт» із понад 260 тисячами підписників. Такий підхід до транслявання української проблематики на широку англomовну аудиторію має великий потенціал для залучення нових читачів та поширення наративів про незалежну українську державу.

2 РОЗДІЛ

СПЕЦИФІКАЦІЯ ПРОЄКТУ «ІНСТАГРАМ-МЕДІА» «ХРОНІКА УКРАЇНСЬКИХ МІСТ ПІД ЧАС ВІЙНИ»

2.1. Обґрунтування та ідейно-смісловий задум авторського проєкту

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну у 2022 році змінило умови життя в містах, які опинилися поряд з фронтом або під регулярними ракетними й артилерійськими обстрілами. Серед них Слов'янськ, Краматорськ і Дружківка на Донеччині, а також Київ, який від 2022 року й донині залишається цілком масованих атак по житлових кварталах. В міжнародному інформаційному полі новини про війну в Україні зазвичай зводиться до коротких новинних зведень про кількість влучань і жертв. У такому контексті виник задум створити медіаплатформу, яка фіксує буденне життя прифронтових міст, й робить її зрозумілою для англомовної аудиторії. Проєкт «Життя українських міст під час війни»-це англомовне «Інстаграм-медіа» документального спрямування. Його основа: фіксація фактів: репортажі з місць подій, фотодокументація руйнувань цивільних об'єктів.

Документальна складова проєкту тримається на двох напрямках роботи. Перший напрям-репортажі з Донеччини, передусім зі Слов'янська, Краматорська й Дружківки. Це розгорнуті текстові репортажі про життя міст на лінії зіткнення, доповнені фотофіксацією. Вони показують повсякденність прифронтової зони: роботу комунальних служб після прильотів, життя біля зруйнованих будинків, шкіл і лікарень, побут людей, які вирішили не виїжджати.

Другий напрям-англомовна рубрика про наслідки обстрілів Києва у 2025-2026 роках. Вона будується як документальна хроніка: дата атаки, тип ураженого об'єкта (житловий будинок, енергетична інфраструктура, навчальний заклад тощо), наслідки для цивільних. Сенс рубрики в тому, щоб зібрати усю хронологію військової агресії в одну послідовну стрічку. Окремий приліт у

новинах швидко забувається, а зведений масив свідчень читається вже як систематична картина ударів по цивільній інфраструктурі. У такій формі матеріали можуть слугувати свідченням воєнних злочинів для міжнародної аудиторії, журналістів і правозахисних організацій.

Головна мета проєкту-створити англomовний документальний ресурс, який фіксує життя українських міст під обстрілами й популяризує українську позицію за межами України. Для цього визначено такі завдання:

- Підготувати текстові репортажі зі Слов'янська, Краматорська та Дружківки про життя міст на лінії зіткнення.
- Вести англomовну рубрику-хроніку про обстріли Києва 2025–2026 років із зазначенням дати, типу ураженого об'єкта та наслідків для цивільних.
- Адаптувати тексти для міжнародної аудиторії так, щоб контекст подій був зрозумілий читачеві.
- Супроводжувати кожен матеріал фотодокументацією наслідків і базовою фактологічною довідкою (місце, час, джерело).
- Використовувати інструменти «Інстаграм» (сториз, хайлайти, репости) для впорядкування хроніки за містами й періодами, щоб окремі публікації склалися в єдиний документальний архів.
- Підтримувати єдиний візуальний стиль, який не змагається зі змістом.

2.2. Структура проєкту

Практична частина бакалаврського проєкту-«інстаграм-медіа» «Життя українських міст під час війни» — поділена на три частини.

1. Планування проєкту

На цьому етапі визначалося, яким буде майбутній проєкт концептуально й технічно. Сюди входив вибір назви, розробка концепції власної манери спілкування з аудиторією (того, яким голосом і які наративи має передавати сторінка), створення візуальної ідентичності (логотип, кольорова палітра,

типографіка) та попередній контент-план. Тут же проводився аналіз цільової аудиторії й подібних проєктів, що допомогло вибудувати стратегію просування в соцмережі під запити потенційних підписників. Окремо було визначено основні рубрики, спосіб подачі матеріалу, частоту публікацій та принципи оформлення постів і сториз.

2. Створення контенту та наповнення сторінки

Тут розроблена концепція переходила в практику. Основою стали дві рубрики. Перша-«Життя українського сходу», серія літературних репортажів і фоторепортажів про Слов'янськ, Краматорськ та Дружківку. Робота над нею включала планування логістики поїздки до міст, спілкування з місцевими жителями, фотозйомку та написання текстів, що поєднують репортаж із художнім осмисленням побаченого. Друга рубрика-«Хроніка київських обстрілів»-це фоторепортажі про наслідки російських обстрілів столиці у 2025–2026 роках. Вона ведеться англійською, щоб залучати іноземну аудиторію, тож робота передбачала ще й переклад та адаптацію підписів під читача, який не знає українського контексту. Пошук Додаткової інформації для обох рубрик здійснювався за допомогою відкритих джерел.

3. Просування проєкту та взаємодія з аудиторією

Кінцевий етап реалізації проєкту був спрямований на залучення україномовної та англійськомовної аудиторії підписників за допомогою регулярних публікацій, анонсів у сториз, опитувань та інтерактивів, комунікації в коментарях й повідомленнях, обміном посиланнями з іншими сторінками. Окрема увага приділялась аналітиці «Інстаграму»: охоплення, залученість, час активності підписників.

Отже, структура охоплює повний цикл-від ідеї до запуску й перших оцінок ефективності. Це дає змогу розглядати проєкт не лише як творчий експеримент,

а як спробу побудувати якісний документальний медіапродукт на гостро соціальну тему воєнного часу.

2.3. Жанри, рубрики та особливості створення контенту в «Інстаграм»

Основні жанри публікацій у проєкті-літературний репортаж та фоторепортаж. Така зв'язка дає змогу показати життя українських міст під час збройного конфлікту через настрій, деталі та людські історії. Текст передає атмосферу й історії людей, фотографія документує наслідки воєнних злочинів, поєднання двох жанрів позитивно впливає на залученість читачів, разом вони викликають у аудиторії співпереживання та ефект присутності.

Репортаж вимагає попередньої підготовки. Спершу-вибір міста й теми, збір довідкової інформації про місце та контекст подій, що там відбувалися. Планування поїздки, під час якої занотовується та документується матеріал(спостереження, коментарі мешканців, деталі та фотозйомка). Після повернення матеріал опрацьовується: відбираються кадри, структурується та редагується текст майбутніх публікацій.

Рубрика «Життя українського сходу»-це серія літературних репортажів і фоторепортажів про Слов'янськ, Краматорськ та Дружківку. Особливість рубрики в тому, що історія будується навколо прифронтових міст: пряма мова мешканців, портретні та документальні фото, текст. Пости налічують 5-11 слайдів з розгорнутими репортажами.

Першим дописом з рубрики “Життя українського сходу” став репортаж з Краматорська (рис 1-5)

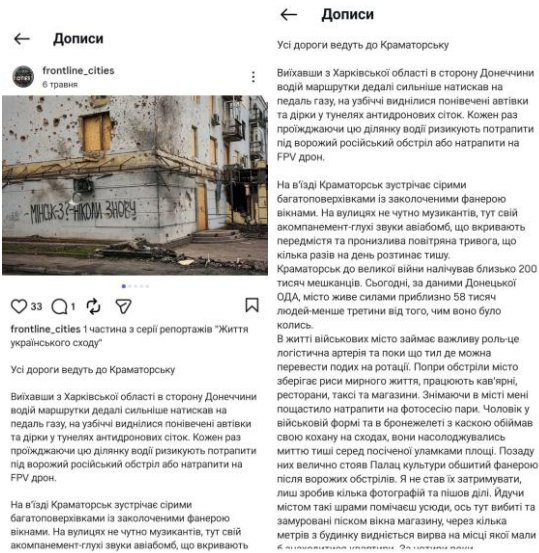

Рис. 1-2. репортаж з Краматорська

Попри систематичні обстріли російської авіації місто продовжує жити. Військові на відновленні зустрічаються зі своїми коханими, місцеві мешканці ходять за продуктами до понівечених уламками магазинів, а пенсіонери гуляють містом. Саме такий контраст прифронтового міста було висвітлено у репортажі “Усі дороги ведуть до Краматорська” на платформі “інстаграм” публікації з використанням власних фотографій та описом буденного життя міста, що перебуває близь лінії зіткнення.

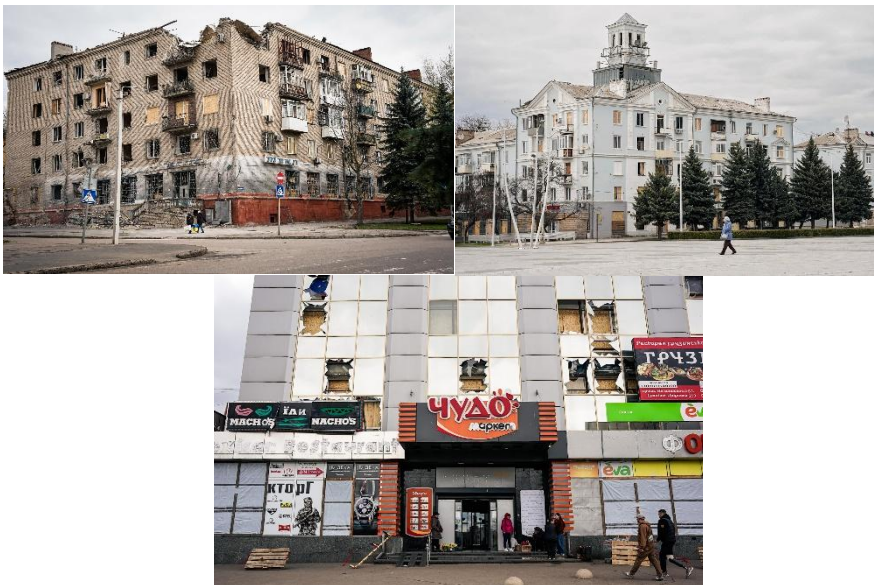

Рис. 3-5. Фотоілюстрації до репортажу “Усі дороги ведуть до Краматорська”

Усі фотографії із репортажу з Краматорська та інших міст було опубліковано у (Додатках), пізніше було відредаговано текстову частину та відібрано п'ять кращих фотографій для візуалізації. Фінальним етапом була публікація допису на платформі “інстаграм”.

Наступним репортажем з серії “Життя українського сходу” був репортаж “Слов’янськ. Місто, що тримає удар”. 15 квітня 2026 року близько п’ятої ранку півторатонна авіабомба впала у центрі Слов’янська, внаслідок влучання було зруйновано цілу вулицю та пошкоджено десятки житлових будинків. Головним завданням у написанні репортажу було висвітлення масштабу воєнного злочину росіян (Рис. 6-10)

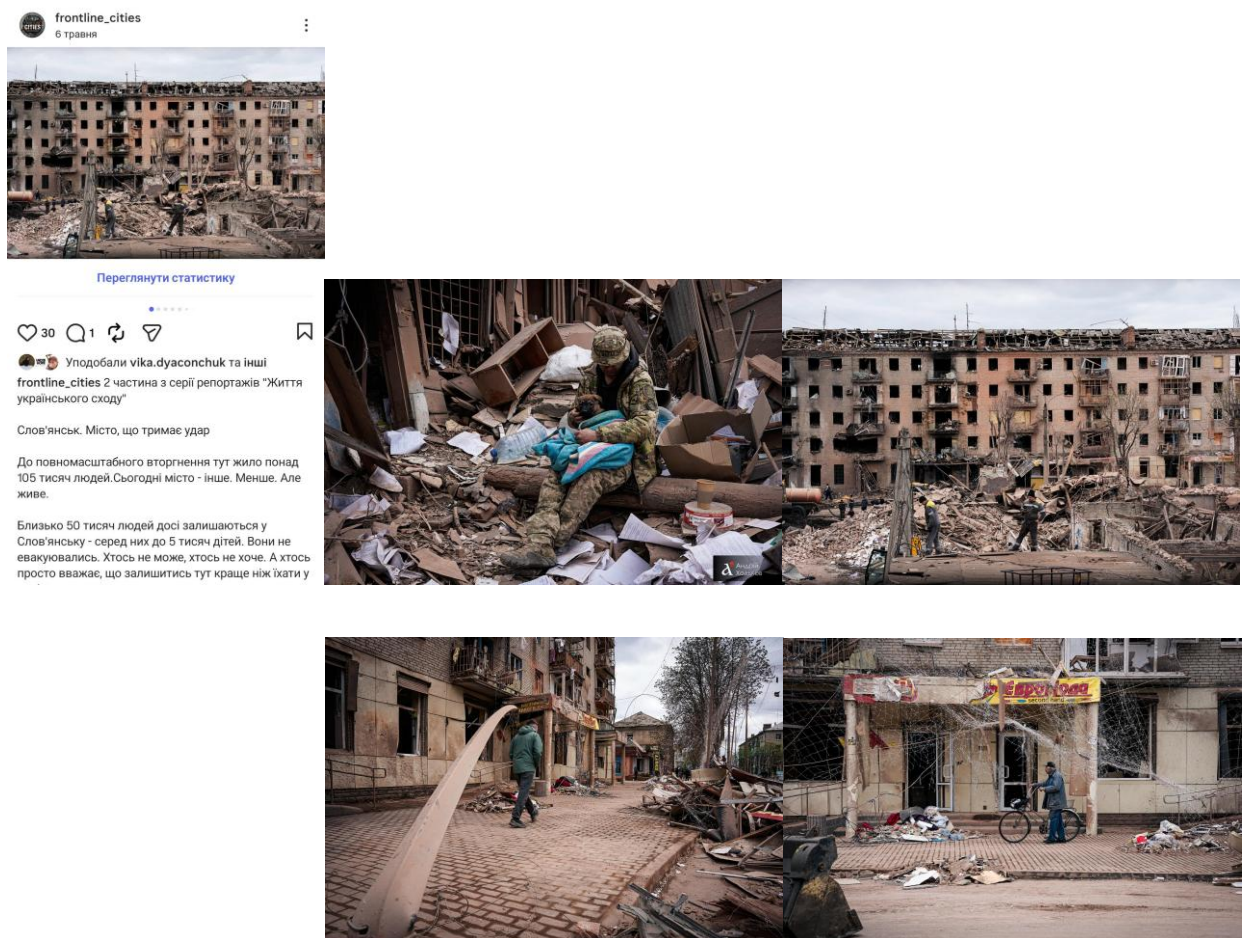

Рис. 6-10. візуалізації до репортажу “Слов’янськ. Місто, що тримає удар”

Фінальним дописом з серії “Життя українського сходу” став репортаж “Дружківка-місто, що перетворюється на пастку”. У репортажі висвітлюється критичне становище міста, Дружківка знаходиться на перетині між Костянтинівкою в передмісті якої точаться стрілецькі бої та Краматорськом. Зважаючи на географічне розташування, а саме 17 кілометрів від лінії зіткнення, місто щоденно потерпає від FPV дронів та артилерії. Мета репортажу-показати життя міста та людей, що залишаються через проблеми з евакуацією (Рис. 11-14)

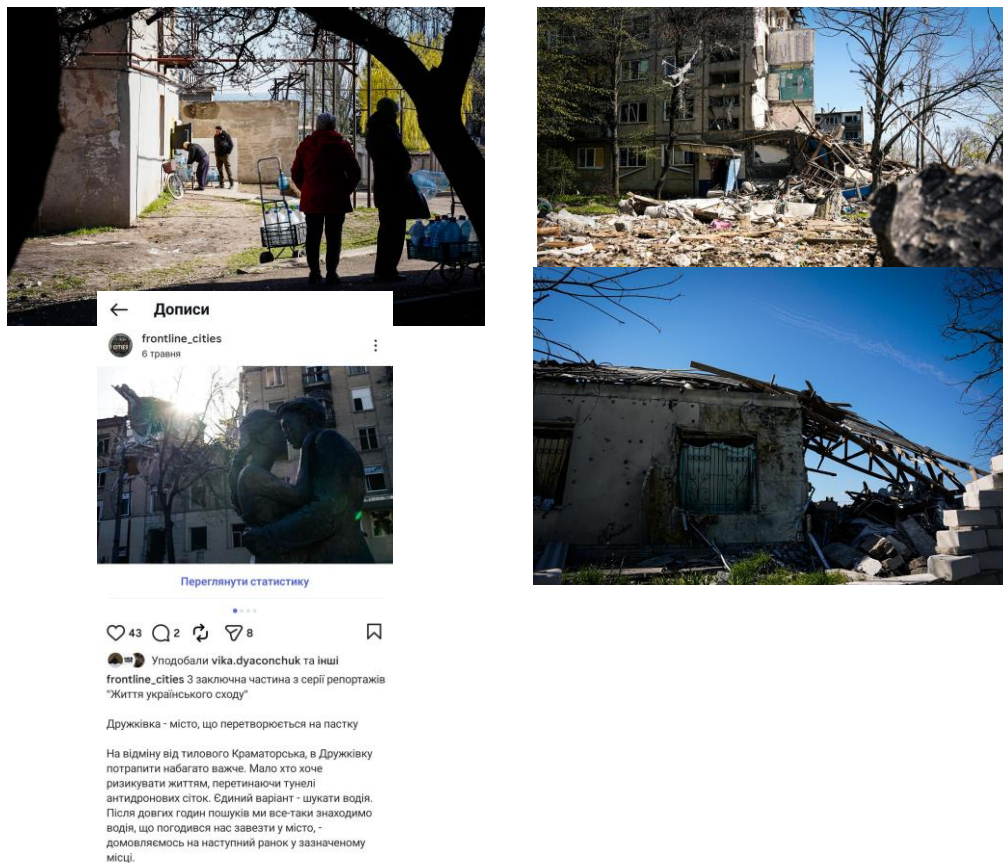
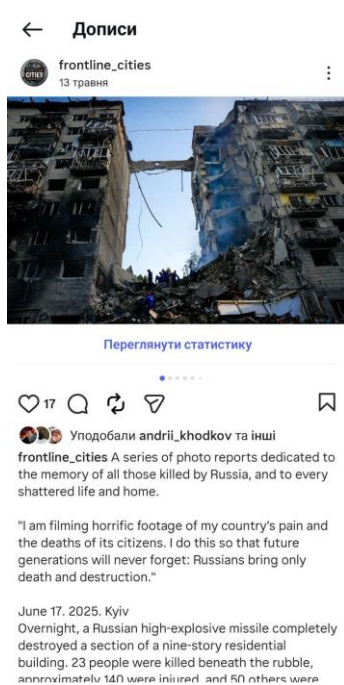

Рис. 11-14. Візуалізації до репортажу “Дружківка-місто, що перетворюється на пастку”

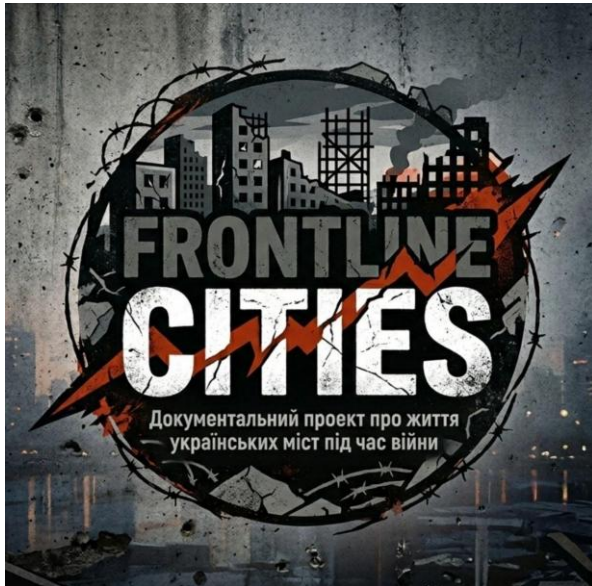
Друга рубрика на сторінці “інстаграм проекту” «Хроніка київських обстрілів» присвячена фоторепортажам про наслідки російських обстрілів столиці у 2025-2026 роках. Дописи рубрики написані англійською, для міжнародної аудиторії так, щоб матеріал був зрозумілий та доносив до читача реальну картину війни. Особливість рубрики-документальна хроніка з місць влучань, лаконічні підписи з датою, локацією та контекстом події. (Рис. 15)

Рис. 15. візуалізація рубрики «Хроніка київських обстрілів»

2.4. Зображальний матеріал та особливості оформлення

Концепція візуального оформлення “інстаграм” сторінки навмисно розроблена мінімалістичною: основний акцент у проєкті припадає на фоторепортажну складову, тому стримане візуальне рішення обрано для того, щоб нічого не відволікало глядача від композиції та смислового центру фотографії. В основу палітри логотипа закладено три кольори: чорний (#0D0D0D), червоноцегляний (#A62B0F) та сіро-бежевий (#8C8C88). (Рис. 16)

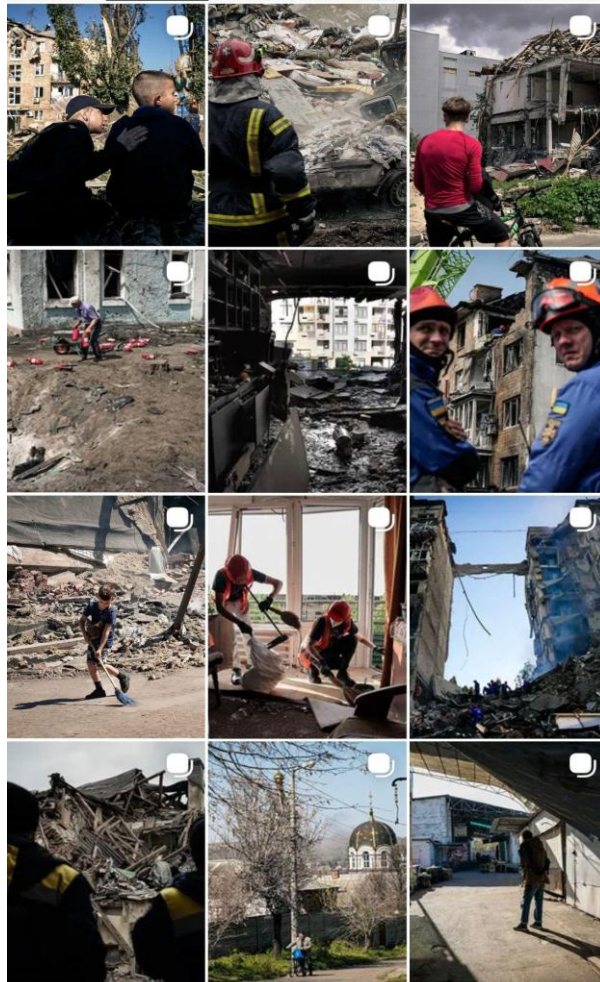

Рис. 16. Візуалізація логотипа

Логотип складається з кількох елементів. У верхній частині розміщено силует зруйнованого міста з пошкодженими будівлями, та димом над одним із будинків. Це узагальнений образ українських міст, що потерпають від російської агресії. Композицію обрамлено стилізованим колючим дротом, а діагоналлю крізь назву проходить червоноцегляна тріщина. Нижче розміщено підзаголовок: «Документальний проект про життя українських міст під час війни».

Чорний (#0D0D0D) є основним кольором палітри. Він формує контури зображення, силуети будівель та їх текстуру. Червоноцегляний (#A62B0F) виконує роль акцентного кольору й застосований у діагональній тріщині та окремих деталях. Цей відтінок асоціюється з воєнним контекстом, створює напругу. Сіро-бежевий (#8C8C88) використано в силуеті міста та частині напису. Він асоціюється з бетоном і руїнами та урівноважує загальну палітру. Тлом логотипа слугує текстура пошкодженої бетонної поверхні в сіро-чорних відтінках.

Для візуального оформлення сторінки було використано фотографії, що візуально підкреслюють контекст події в дописі. Сторінка передає напружену атмосферу, що підкреслює її натуралістичний документальний стиль. (Рис. 17)

Рис. 17. візуалізація “інстаграм сторінки”

2.5. Авторська ідея та потенціал розвитку проєкту

Авторська ідея проєкту “Життя українських міст під час війни” полягає в тому, щоб за допомогою засобів документальної журналістики зафіксувати життя українських міст під час повномасштабної війни. Ідеться не лише про руйнування, а й про те, як міста та їхні мешканці продовжують існувати поруч із небезпекою. Проєкт об’єднує дві форми розповіді—літературний репортаж і

фоторепортаж, що дають змогу показати події водночас через людську історію та документальне зображення.

Вибір «Інстаграму» як платформи зумовлений тим, що ця соціальна мережа поєднує візуальний формат із широким охопленням і дає змогу донести матеріал як до української, так і до іноземної аудиторії. Рубрика «Життя українського сходу» зосереджена на Слов'янську, Краматорську та Дружківці-містах Донецької області, що перебувають у безпосередній близькості до бойових дій. Тут поєднано літературні репортажі та фоторепортажі про повсякденне життя громад. Рубрика «Хроніка київських обстрілів» документує наслідки російських ударів по цивільній інфраструктурі столиці у 2025–2026 роках і ведеться англійською мовою, що розширює коло потенційних читачів за межами України.

В основу задуму покладено принцип достовірності. Матеріали ґрунтуються на власному архівному контенті зробленому під час відряджень. Таким чином, проєкт є спробою поєднати фіксацію подій із художнім осмисленням і документальною фотографією.

Проєкт має потенціал для подальшого розвитку поза межами соціальної мережі. Першочерговим напрямом є перенесення накопиченого матеріалу у формат фотовиставки для подальшого експонування в галереї імені Віктора Огнев'юка. Зібрані фоторепортажі та супровідні тексти стануть основою експозиції, що дозволить представити проєкт та охопити більшу аудиторію.

2.6. Особливості аудиторії

Аудиторія проєкту “Життя українських міст під час війни”-це переважно молоді користувачі соціальних мереж, зацікавлені темою війни в Україні, документальною журналістикою та фотографією. Основний віковий діапазон становить 18-24 роки: на цю групу припадає 72% усіх підписників. Здебільшого

це студенти та молоді люди, які стежать за подіями в країні й шукають не розважальний, а документальний, фактологічно вивіреним контент.

У гендерному розрізі аудиторія розподілена нерівномірно з переважанням жіночої: 64,6% становлять жінки, 35,4% — чоловіки. Попри це, тематика проекту не зорієнтована на конкретну стать: репортажі про життя прифронтових міст і хроніка обстрілів столиці однаково стосуються обох гендерних груп.

За географією більшість підписників — з України (85,7%). Водночас проект має й закордонний сегмент: зокрема, 4% аудиторії складають користувачі з Іспанії та Нідерландів. Наявність іноземних підписників підтверджує доцільність ведення рубрики «Хроніка київських обстрілів» англійською мовою, оскільки саме англійський контент розрахований на залучення аудиторії за межами України.

У перспективі можливе поступове розширення аудиторії, насамперед іноземного сегмента, через збільшення частки англійських матеріалів і перенесення проекту в інші формати-фотовиставок чи фотокниг, що дають змогу охопити й тих, хто не користується соціальними мережами.

Отже, аудиторія проекту “Життя українських міст під час війни”-молода, переважно українська, з помітним переважанням жіночої частини та невеликим, але наявним закордонним сегментом, що має потенціал до зростання через англійський контент і нові формати представлення матеріалу.

РОЗДІЛ 3

ТЕХНІЧНІ ТА ПРОГРАМНІ ЗАСОБИ, НЕОБХІДНІ ДЛЯ ВТІЛЕННЯ ПРОЄКТУ

Створення «інстаграм-медіа» “Життя українських міст під час війни” вимагало поєднання творчого підходу та володіння технічними й програмними інструментами для зйомки, обробки фотографій і підготовки текстів. Оскільки проєкт є документальним з акцентом на фоторепортажній складовій, особлива увага приділялася якості зйомки та обробці візуального матеріалу. Увесь процес реалізації проходив за допомогою фототехніки, комп'ютера й відповідного програмного забезпечення.

Основним технічним засобом для зйомки фоторепортажів була бездзеркальна камера Sony A7 III. У роботі використовувалися два об'єктиви: Sigma 24-70 мм та Tamron 70-180 мм. Перший застосовувався для загальних кадрів будівель і міського простору, другий-для зйомки на відстані, портретних і деталізованих кадрів, що дозволяло фіксувати об'єкти не наближаючись до них. Такий комплект давав змогу працювати в різних умовах прифронтових міст і охоплювати різні сюжети.

Обробка відзнятого матеріалу проводилася у два етапи. Первинне опрацювання здійснювалося в Adobe Bridge, а саме відбір кадрів та упорядкування хронологічної послідовності відзнятого матеріалу. Lightroom використовувався для роботи з кольорокорекцією знімків та приведення серії до єдиної візуальної концепції. Подальша детальна обробка окремих фотографій виконувалася в Adobe Photoshop, зокрема ретуш, робота з композицією кадру та підготовка зображень до публікації.

Робота з текстами велася в Microsoft Word. У програмі готувалися літературні репортажі та супровідні тексти до фоторепортажів, проводилося редагування й вичитка матеріалів перед публікацією.

Публікація та оформлення сторінки здійснювалися безпосередньо в застосунку Instagram: розміщення постів і сториз, додавання описів. Логотип та елементи візуального оформлення створювалися відповідно до загальної мінімалістичної концепції проєкту, описаної в попередньому розділі, із дотриманням обраної колірної палітри.

ВИСНОВКИ

У межах бакалаврського проєкту було створено серію фоторепортажів «Хроніка українських міст під час війни»-документальне «інстаграм-медіа» про життя українських міст під час повномасштабної війни, що поєднує фоторепортажі та літературні репортажі. Поставлену мету досягнуто: розроблено й наповнено сторінку, яка поєднує фіксацію подій із художнім осмисленням та документальною фотографією.

У теоретичній частині роботи було розглянуто специфіку документальної журналістики, фоторепортажу як жанру та особливості функціонування соціальних мереж. Аналіз соцмереж надав підстави обґрунтувати вибір «Інстаграму» як платформи, що поєднує візуальний формат із широким охопленням і дозволяє доносити матеріал до української та іноземної аудиторії.

Практична частина передбачала повний цикл реалізації проєкту: від розробки концепції, назви, візуальної ідентичності та контент-плану до зйомки, обробки матеріалу й публікації. Контент було структуровано за двома рубриками. Рубрика «Життя українського сходу» присвячена Слов'янську, Краматорську та Дружківці й поєднує літературні репортажі та фоторепортажі про повсякдення прифронтових громад. Рубрика «Хроніка київських обстрілів» документує наслідки російських ударів по цивільній інфраструктурі столиці у 2025–2026 роках і ведеться англійською мовою для залучення закордонної аудиторії.

Оформлення проєкту побудовано за принципом мінімалізму. Стримана колірна палітра, лаконічні текстівки до фотографій та логотип підпорядковані тому, щоб не відволікати глядача від фоторепортажної складової й залишати увагу на композиції та смислового центрі кадру. Фотографії подавалися без надмірної обробки, що дозволило зберегти документальну достовірність зображеного.

Для втілення проєкту було застосовано відповідні технічні та програмні засоби: під час зйомки використовувалась фотокамера Sony A7 III з об'єктивами Sigma 24-70 мм і Tamron 70-180 мм, обробка фотографій здійснювалася в Adobe Lightroom і Adobe Photoshop, робота з текстами-у Microsoft Word, а публікація-безпосередньо в застосунку Instagram. Усі етапи роботи реалізовувалися самостійно, що дозволило зберегти єдиний авторський стиль і послідовність подачі.

Аналіз аудиторії показав, що проєкт зацікавив переважно молодих користувачів віком 18-24 роки з наявністю невеликого закордонного сегменту. Це підтвердило доцільність ведення англomовної рубрики, орієнтованої на іноземних читачів. Проведена робота засвідчила, що за допомогою інструментів платформи “інстаграм” можна створити цілісний документальний медіапродукт на актуальну суспільну тему. Проєкт має потенціал для подальшого розвитку поза межами “інстаграму”, насамперед через перенесення накопиченого матеріалу у формат фотовиставки та фотокниги, що дозволить охопити ширшу аудиторію.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

Книги: один автор	<p>1.ФОТОРЕПОРТАЖ У ЦАРИНІ СУЧАСНОЇ ЗОБРАЖАЛЬНОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ. Мирослав Максимович. С.70 URL: 200286_maket.doc</p>
Електронні ресурси	<p>1. DataReportal The “state of digital” in Ukraine in 2025 URL: Digital 2025: Україна — DataReportal — Global Digital Insights</p> <p>2. JournalismUK Trust stabilises at dangerously low levels URL: Ten talking points from the Reuters Institute Digital News Report 2025</p> <p>3. Lab.imeed The Rise of ‘Newsfluencers’ URL: Reuters Institute Digital News Report 2025: a media ecosystem in flux - iMEDD Lab</p> <p>4. ІМІ Чотири роки великої війни. Дослідження ІМІ про стан медіа та журналістів 2022–2025 років URL: Дослідження ІМІ: медіа та журналісти 2022–2025</p> <p>5. Вікіпедія Масований обстріл України 28 серпня 2025 URL: Масований обстріл України 28 серпня 2025 — Вікіпедія</p> <p>6. Човен Войцех Ґурецький: “Літературний репортаж. Чим Польща захоплює світ” URL: Войцех Ґурецький: “Літературний репортаж. Чим Польща захоплює світ” Видавництво «Човен»</p>

	<p>7. Europa.eu ‘Echoes of War’ Exhibition and Training for Media Communities in Moldova URL: ‘Echoes of War’ Exhibition and Training for Media Communities in Moldova EEAS</p> <p>8. World Press Photo URL: Caxep Алгоппа World Press Photo</p> <p>9. War is Personal URL: War Is Personal project - based on a true story / julia kochetova</p>
--	---

Документація

Текст репортажу «Усі дороги ведуть до Краматорська»

Усі дороги ведуть до Краматорська

Виїхавши з Харківської області в сторону Донеччини водій маршрутки дедалі сильніше натискав на педаль газу, на узбіччі виднілися понівечені автівки та дірки у тунелях антидронових сіток. Кожен раз проїжджаючи цю ділянку водії ризикують потрапити під ворожий російський обстріл або натрапити на FPV дрон.

На в'їзді Краматорськ зустрічає сірими багатоповерхівками із заколоченими фанерою вікнами. На вулицях не чути музикантів, тут свій акомпанемент-глухі звуки авіабомб, що вкривають передмістя та пронизлива повітряна тривога, що кілька разів на день розтинає тишу.

Краматорськ до великої війни налічував близько 200 тисяч мешканців. Сьогодні, за даними Донецької ОДА, місто живе силами приблизно 58 тисяч людей-менше третини від того, чим воно було колись.

В житті військових місто займає важливу роль-це логістична артерія та поки що тил де можна перевести подих на ротації. Попри обстріли місто зберігає риси мирного життя, працюють кав'ярні, ресторани, таксі та магазини. Знімаючи в місті мені пощастило натрапити на фотосесію пари. Чоловік у військовій формі та в бронежелеті з каскою обіймав свою кохану на сходах, вони насолоджувались миттю тиші серед посіченої уламками площі. Позаду них велично стояв Палац культури обшитий фанерою після ворожих обстрілів. Я не став їх затримувати, лиш зробив кілька фотографій та пішов ділі. Йдучи містом такі шрами помічаєш усюди, ось тут вибиті та замуровані піском вікна магазину, через кілька метрів з будинку видніється вирва на місці якої мали б знаходитися квартири. За чотири роки повномасштабної війни росіяни 853 рази обстрілювали місто та вбили 146 цивільних, такий звіт оприлюднив начальник Краматорської міської військової

адміністрації Олександр Гончаренко. Хоч лінія фронту стрімко скорочує дистанцію Краматорськ стоїть та залишається українським.

Текст репортажу «Слов'янськ. Місто, що тримає удар»

Слов'янськ. Місто, що тримає удар

До повномасштабного вторгнення тут жило понад 105 тисяч людей. Сьогодні місто - інше. Менше. Але живе.

Близько 50 тисяч людей досі залишаються у Слов'янську - серед них до 5 тисяч дітей. Вони не евакуювались. Хтось не може, хтось не хоче. А хтось просто вважає, що залишитись тут краще ніж їхати у невідоме.

Ситуація в місті стає дедалі складнішою, кожен день минає під звуки ворожої артилерії. Ворог не вибирає цілей, обстрілюючи житлові квартали, інфраструктуру та цивільних людей. Окупанти скидають на місто керовані авіабомби, так вони намагаються залякати цивільних та зруйнувати логістику.

Попри постійні обстріли, місто не здається: заклади ще відчинені, люди виходять на вулиці. У цьому розкривається уся сутність цього міста, люди намагаються відтворити те життя яким вони жили до великої війни не зважаючи на понівечені обстрілами вулиці.

15 квітня росіяни вдарили по центру міста однією з таких авіа бомб, півторатонний КАБ знищив цілу вулицю. Уламки пошкодили 39 багатоповерхових будинків, 2 адміністративні будівлі та 15 автомобілів, 2 людини поранені, серед них хлопець 2012 року народження-повідомив Голова Донецької облдержадміністрації Вадим Філашкін.

Від центральної вулиці лишилися самі руїни. Там, де ще вчора стояли будинки, тепер - гори цегли, перекручений метал і дрібний білий пил, що осідає навкруги. Мешканці міста разом з волонтерами завзято лагодили руїни багатоповерхівки. Хтось намагається виправити перекошені двері, що більше не закриваються. Хтось мовчки прибиває до вибитих вікон аркуші фанери, вони знають, що крім них цього ніхто не зробить. Один із місцевих, стоячи серед пилу

і уламків, здивувався не самому удару - а тому, що він прийшов один. «Зазвичай їх мінімум три, щоправда не таких важких», - сказав він з ледь помітною нервовою посмішкою.

Лише у лютому 2025 року внаслідок обстрілу Слов'янська щонайменше шестеро людей дістали поранення, а руйнувань зазнали 59 приватних будинків і заклад освіти.

Текст репортажу «Дружківка-місто, що перетворюється на пастку»

Дружківка-місто, що перетворюється на пастку

На відміну від тилового Краматорська, в Дружківку потрапити набагато важче. Мало хто хоче ризикувати життям, перетинаючи тунелі антидронових сіток. Єдиний варіант - шукати водія. Після довгих годин пошуків ми все-таки знаходимо водія, що погодився нас завезти у місто, - домовляємось на наступний ранок у зазначеному місці.

Відпочивши під монотонні звуки артилерії та авіабомб, що падали в передмісті, вирушаємо в дорогу. Проїжджаючи тунелі протидронових сіток, водій зазначає: «Довезу вас до площі. Далі не поїду ні за які гроші». Надія на гіда, що провезе нас містом, у той момент згасла - далі доведеться йти на своїх двох.

Першою зупинкою стає та сама площа - а саме пам'ятник закоханим. На диво, він виглядав зовсім не ушкодженим, наче його щось оберігало весь цей час. Чого не скажеш про будинок позаду - на його фасаді видніється величезна вирва від російської бомби. В думках лише одне: добре, що хоч кохання встояло.

Однак роздуми про вічне обриває огидне дзижчання FPV-дрона. Він пролітає паралельною вулицею, а це означає лише одне - пора звідси пошвидше йти. У містах поблизу лінії зіткнення діє свій алгоритм пересування: стій - прислухайся - біжи. Дрони тут стають частиною життя, з певною періодичністю шукаючи у місті свою ціль.

Крокуючи попід деревами, прямуємо до монастиря Святого Миколая - раніше в його прибудову, де знаходилась зала хору, влетів один із дронів. Тепер замість стелі височіє блакитне небо та золотий купол храму. Відзнявши пошкодження, рухаємось далі. Перебігаємо вулицю та проходимо до подвір'я - тут трохи безпечніше, принаймні є під'їзди, до яких можна сховатись. У подвір'ї одна за одною стоять спалені автівки - дрони дістали їх і тут.

Не затримуючись, крокуємо далі. Праворуч видніється невеличкий базар, на вході місцеві зустрічають нас холодними поглядами та лайкою. Вони живуть в інформаційному вакуумі - зв'язку в місті майже немає, а ті джерела, якими послуговуються місцеві, просочені російською пропагандою. Я ставлюся до них з розумінням - не хочу встрягати в конфлікт, та й затримуватись у місці скупчення людей не варто. Росіяни зазвичай влаштовують у таких місцях «сафарі», полюючи на мирних мешканців.

Не встигли ми покинути базар, як повітря знову розрізає дзижчання дрона - цього разу набагато гучніше. З колегою ховаємось між стелажми ринку. Наше тимчасове укриття зібране з алюмінієвих листів та фанери і, відверто кажучи, не вселяє довіри. Присівши, чуємо, як по дрону починають стріляти з автоматів та рушниць, а вдалині - виходи артилерії. Така собі симфонія війни.

Далі наш шлях лежить до сполучення з Костянтинівкою - дорога між містами стала смертельно небезпечною, її систематично атакують дрони та артилерія. Просуваючись до кінцевої точки усю дорогу нас супроводжують руїни багатостраждального міста. Воно наче розповідало болючу історію демонструючи садна у вигляді зруйнованих дитячих садочків, під'їздів та спалених автівок. В одному з подвір'їв натрапляємо на місцевих - вони набирають воду. Підійшовши ближче, знову чуємо лайку у свій бік.

«Навіщо ви сюди прийшли?! Знову кіно знімаєте? А ми тут виживаємо», - обурилась мешканка.

На розмову вона не погодилась, лише вигукнула услід, що води та світла в них немає вже понад чотири місяці.

Відходячи, знову чуємо дрон - забігаємо до під'їзду. Там зустрічаємо сліпу пенсіонерку, що вийшла подихати свіжим повітрям. З нею вдається трохи поговорити. Ольга (ім'я змінене) залишилась на самоті - близьких немає, виїхати вже не в змозі. Уся її надія на сусідів, що час від часу приносять гуманітарну

допомогу. Таких людей нажаль багато, вони залишаються сам на сам із фронтом, що суне на них. З боєм прощаємось і рухаємось далі.

Поблизу дороги пересуваємось короткими перебіжками - дронів тут набагато більше, ніж будь-де в місті. Знову забігаємо до під'їзду - нам пощастило, що вікна виходять на дорогу, а вдалині Костянтинівка потерпає від вибухів.

Колись це місто було таким як Краматорськ, працювали кафе та ресторани, а зараз ти спостерігаєш у вікно, як його стирають до фундаменту. Лінія фронту стрімко та безжально рухається вперед.

Врешті ми дісталися до всіх локацій з імпровізованої дорожньої мапи. Час повертатись і шукати авто до Краматорська. Дорога назад видавалась на диво спокійною - небезпечне відчуття ейфорії, що може позбавити пильності. Ми тримали це в думках і були напоготові. Так і сталось - вже на виході з міста побачили дим у передмісті. Авіабомба впала далеко, на щастя.

Поспішаючи до площі, де нас висадив водій, за волею випадку помічаємо таксиста. Я не дуже забобонний, але цього разу був радий, що доля послала нам водія назустріч. Натиснувши на газ, авто помчало з міста.

Додатки

Фотоілюстрації до репортажу «Усі дороги ведуть до Краматорська»

Фотоілюстрації до репортажу «Слов'янськ. Місто, що тримає удар»

Фотоілюстрації до репортажу «Дружківка-місто, що перетворюється на пастку»

Анотація

Ходьков А.О. Серія фоторепортажів «Хроніка українських міст під час війни» на платформі «Інстаграм»

Ключові слова: війна, Україна, фоторепортаж, літературний репортаж, документалістика, прифронтові міста, воєнні злочини, соціальні мережі

Бакалаврська робота представляє комплексне дослідження сучасних документальних медіапрактик у контексті повномасштабної війни в Україні з акцентом на способи фіксації життя українських міст засобами фоторепортажу та літературного репортажу. Центральним фокусом дослідження є створення та розвиток авторського «інстаграм-проєкту» «Хроніка українських міст під час війни», створеного з метою документувати повсякденний досвід людей у прифронтових містах та свідчити про наслідки російських ударів по цивільній інфраструктурі для української та міжнародної аудиторії.

Дослідження заглиблюється в аналіз взаємодії між документальною хронікою війни та розвитком проєкту у інформаційному просторі, підкреслюючи роль фотожурналістики, візуальної комунікації у формуванні пам'яті про війну, фіксації воєнних злочинів та залученні підтримки міжнародної спільноти у часи глобальних криз. Проєкт побудований на двох рубриках: «Життя українського сходу»-серії літературних репортажів, фоторепортажів про повсякденне життя Слов'янська, Краматорська та Дружківки, і «Хроніка київських обстрілів»-англомовної документальної хроніки наслідків ударів по столиці у 2025-2026 роках. Особлива увага приділяється роботі з цільовою аудиторією, адаптації теми війни до «інстаграм-форматів».

Робота поєднує теоретичний аналіз та практичне застосування-через реалізацію власного проєкту в Instagram, що об'єднує документальну фотографію та текстові репортажі. У центрі проєкту-українські міста та їхні мешканці, що адаптуються до нових реалій війни.

Annotation

Khodkov A.O. Series of photo reportages "Chronicle of Ukrainian Cities During the War" on the Instagram platform

Keywords: war, Ukraine, photo reportage, literary reportage, documentary, frontline cities, war crimes, social media

This bachelor's thesis presents a comprehensive study of contemporary documentary media practices in the context of the full-scale war in Ukraine, with a focus on ways of documenting the life of Ukrainian cities through photo reportage and literary reportage. The central focus of the research is the creation and development of the author's Instagram project "Chronicle of Ukrainian Cities During the War," created to document the everyday experience of people in frontline cities and to bear witness to the consequences of Russian strikes on civilian infrastructure for Ukrainian and international audiences.

The research examines the interaction between the documentary chronicle of the war and the project's development within the information space, highlighting the role of photojournalism and visual communication in shaping the memory of the war, documenting war crimes, and rallying the support of the international community in times of global crises. The project is built on two rubrics: "Life of the Ukrainian East" - a series of literary reportages and photo reportages about everyday life in Sloviansk, Kramatorsk, and Druzhkivka, and "Chronicle of the Kyiv Shelling" - an English-language documentary chronicle of the aftermath of strikes on the capital in 2025-2026. Particular attention is paid to working with the target audience and adapting the subject of war to Instagram formats.

The work combines theoretical analysis with practical application - through the implementation of the author's own project on Instagram, which brings together documentary photography and written reportage. At the heart of the project are Ukrainian cities and their residents adapting to the new realities of war.